

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

נו.

עין משפט
גזר מצוה

מכאן ואילך. מהכנסת עטרה ולמטה אינו אלא נשיקה ופטור ומדפטר
בנשיקה ודאי פליגי אדשמואל דנשיקה קרי לה הערלה והערלה רבינן
לה לחיובי: **קנה לכל.** באחת מן הביאות גרועות הללו קנה לה לכל
דבר ואוכלת בתרומה מיד אם כהן הוא אפי' הלך למדינת הים ולא
צא עליה ציאה גמורה: **האמורים**

בפרשה. בפרשה יבמים שכתב זה
מקרא זהו יבמה יבא עליה דדרשינן
ליה בין צנוג בין צמוד בין צאונס
בין צלון: **לירש.** דכתיב יקום על
שם אחיו (דברים כה): **ולפטרה**
מייבום. דאם מת ולו בנים מאשה
אחרת מותרת לשוק או אם הוליאה
בגט לא ציאה חליצה או אם הימה
לה צרה נפטרה בציאתו של זו: **מן**
הנשואין. היכא דנפלה לפניו מן
הנשואין שכבר הייתה אוכלת צמימי
אחיו וכשמת ובטל קנינו פסקה
מלאכול דכ"ע לא פליגי דקנייה פסקה
הך ציאה גרועה להאכילה: **לאוקמיה**
במקום צעל. שאם הייתה אוכלת צמימי
אחיו וכשמת ובטל קנינו פסקה
מלאכול דכ"ע לא פליגי דקנייה פסקה
הך ציאה גרועה להאכילה: **לאוקמיה**
במקום צעל. שאם הייתה אוכלת צמימי
אחיו וכשמת ובטל קנינו פסקה
מלאכול דכ"ע לא פליגי דקנייה פסקה
הך ציאה גרועה להאכילה: **לאוקמיה**

הגהות הב"ח

(א) לקמן נח: טועה כד;
(ב) לעיל לה: א; ודברים
(ג) ד; ולעיל לה;
(ד) כ"ג ע"פ חז"ל, ו' ס"א
שמה משקה ומאכל ולא
מזין רש"ל; ו' ש"ח למתני
לעיל גג:

תוס' חד מקומאי

רב אמר קנה לכל ושמואל
אמר לא קנה אלא
לדברים האמורים בפרשה
אבל להאכילה בתרומה
לא קנה באונס ובשוגג.
והלכתא כרב ודוקא
באונס ובשוגג דה"ל
כביאה אבל בלא ביאה
לא אכלה מן הנשואין
אפי' שכבר אכלה בחיי
בעלה. ושמעיה מהא דבא
דתן בפי אפי' הוא
אלמנה לכ"ג היבם אינו
מאכיל בתרומה אפי'
שכבר אכלה בחיי בעלה
ולאפוקי (מהמ"פ תרין)
(מהמפרשים) שפרשה
כשלא אכלה בחיי בעלה
אבל אם אכלה בחיי
הבעל אוכלת שומרת
יבם בתרומה. ת"ר בת
ישראל פקחה שנתארסה
לכהן פקח ולא הספיק
לכנסה עד שנתחרש
אינה אוכלת מת ונפלה
לפניו יבם חרש אינה
אוכלת כנסה הבעל ואפי'
נתחרש אוכלת מת ונפלה

מוסף רש"י

קנה לכל. קנה דקמי
ממני קנה לכל, אם
כהן הוא מאכילה בתרומה
ויורשה ומשעמא לה ומשקה
ופטרה בגט צלח חליצה
(טוטה דב). לא קנה
אלא לדברים האמורים
בפרשה. כשמת יבמה,
לקום על שם אחיו ונפלה
ולפטרה בגט, דהא קמי
לה יבם בציאה כל דהו
מייבמה יבא עליה נפקא
לן, דלא כתיב יבמה יבא
לו לאשה, אלא יבא עליה
ולקחה לו לאשה, ואשמעין
דביאתו עליה הן הן
אבל למדי אחיבה לאו
למדי דתמך בך פרשתא
רבינו קרא יושאין ללן,
צדקתו עליה הן הן
הלך יקוחו הציאות שו, הלך
למדי דתמך בך פרשתא
רבינו קרא יושאין ללן,
צדקתו עליה הן הן
הלך יקוחו הציאות שו, הלך
למדי דתמך בך פרשתא
רבינו קרא יושאין ללן,
צדקתו עליה הן הן
הלך יקוחו הציאות שו, הלך

לדברים האמורים. אפי' דכל שאר דברים כמזבין נמי צפרשה
כדרשין כיון שלקחה נעשית כאשתו לכל דבר כיון
דציאת שוגג לא קני בעלמא סברא הוא דלא רבייה אלא לדברים
המפורשים צפרשה צדיה כגון לירש בנכסי אחיו דכתיב יקום על
שם אחיו לנחלה ולפטור אשת אחיו
מן היבום דכתיב לו לאשה ולא לאחיו
לאשה דפקע מינה זיקת אחיו
ולפטור צרתה דכתיב ציאת אחיו ציאת
אחד הוא צונה וציאת צונה שני צמים
דהנהו דברים הוו לאוקמיה במקום
צעל אבל בתרומה לא אכלה ע"י
ציאה גרועה ולא יורשה ולא מיטמא
לה ולא מיפר נדריה דהיינו לאלומי
מצעל אבל מן הנשואין וצרי צולוהו
דלא הו' אלא לאוקמיה במקום צעל
דילפינן מהני דכתיב ולא פליגי אלא
בציאת שוגג ויכולא זה אצל בערלה
דקניא נמי בעלמא וציאה היא לכל
דבר לא פליגי זה א' ומה שקבע
מחלוקתן כאן אמתני' דאחד הגומר
ואחד המערה לאו משום דעלה פליגי
אלא משום דמסיים זה קנה דקאי
נמי אציאת שוגג קן נראה לר"י
וצירולמי איכא פלוגמיהו ואיכא
דמוקי פלוגמיהו בהערה:

מן הנשואין ב"ע לא פליגי דאבדה.
ע"י ציאה וה"ה דהוה מצי
למיינק לענין יורשה ולהטמא לה
ולהפר נדריה אלא נקט אכילת תרומה
לרבותא וכ"ש לשאר דברים דזימנין
שהיא כאשתו לכל דבר ולא אכלה
בתרומה כדאמר בכתובות צ"י נערה
(דף מח: ושם) מסורה לכל דבר לתרומה
גבי מסר האב לשלוחי הצעל. ונ"ש
היטב מוס' סוטה כד: ד"ה דאחמר רבן:
מת ונפלה לפני יבם חרש אוכלת.
וא"ת ואמאי אוכלת וניחוש
לסימפון שהרי לא צדקה שלא הספיק
לכנסה עד שנתחרש וא"כ אינה
זקוקה לו ולקמן נמי דקאמר דגרינן
נישואין דחרש אטו קידושי תפוק ליה
משום סימפון ולר"י נתן נמי אמאי
אוכלת ואורי' דלא חיישינן לסימפון
אלא כשיכול הדבר להתגלות שיש
סימפון ויהיו קידושי טעות אבל הכא
דנתחרש לא חיישינן שמה יתפקח
וימנא סימפון:

ב"ב ביאה שהבעל מאכיל בה. אפי'
(א) ציאה אירוסין עושה ארי'
דכל ציאה שבעל מאכיל בה ע"י
חופה שאחיה קאמר:
ממזרת ונתניה לישראל פסלה.
לשון פסלה נקט משום
אחרני דמנורת ונתינה הם
פסולות ועומדות:
מאי

קדושתיה מינה הכא נמי כיון דמית ליה פקע קדושתיה מינה אלא אמר רב
יוסף קסבר ר' נתן נשואי חרש מאכילין בתרומה ולא גזרינן נשואי חרש אטו
קדושי חרש א"ל אביי אי הכי נולד לה בן למה לי משום רבנן וליפלוג רבי
נתן עלייהו ברישא שביק להו לרבנן עד דמסיימי מילתייהו והדר פליגי עלייהו
אי הכי ליתני מת הבן אינה אוכלת רבי נתן אומר אוכלת קשיא: וכן
הבא על אחת מכל העריות: אומר רב עמרם הא מלתא אמר לה רב ששת
ואגרינהו

קדושתיה מינה הכא נמי כיון דמית ליה פקע קדושתיה מינה אלא אמר רב
יוסף קסבר ר' נתן נשואי חרש מאכילין בתרומה ולא גזרינן נשואי חרש אטו
קדושי חרש א"ל אביי אי הכי נולד לה בן למה לי משום רבנן וליפלוג רבי
נתן עלייהו ברישא שביק להו לרבנן עד דמסיימי מילתייהו והדר פליגי עלייהו
אי הכי ליתני מת הבן אינה אוכלת רבי נתן אומר אוכלת קשיא: וכן
הבא על אחת מכל העריות: אומר רב עמרם הא מלתא אמר לה רב ששת
ואגרינהו

קדושתיה מינה הכא נמי כיון דמית ליה פקע קדושתיה מינה אלא אמר רב
יוסף קסבר ר' נתן נשואי חרש מאכילין בתרומה ולא גזרינן נשואי חרש אטו
קדושי חרש א"ל אביי אי הכי נולד לה בן למה לי משום רבנן וליפלוג רבי
נתן עלייהו ברישא שביק להו לרבנן עד דמסיימי מילתייהו והדר פליגי עלייהו
אי הכי ליתני מת הבן אינה אוכלת רבי נתן אומר אוכלת קשיא: וכן
הבא על אחת מכל העריות: אומר רב עמרם הא מלתא אמר לה רב ששת
ואגרינהו

ואגרינהו

בא ב מ"י פ"ח מהל'
מרוותה לו:
כ"ב ג מ"י שם הל' ט:
ל ד ד מ"י שם הל' י:

תוספות ישנים

לה שלא נדרכה. ואין
להקשות ומי גרע מקינה
לה פתח דודאי גרע דגלי
דעתיא שאלו וחדה אלא
בגלל דכרסיה ומי' פרי'
משכני אשה כתיב וא"כ
קני גמור הוא: לדברים
האמורים צפרשה. ואע"ג
דבפרשה משמע דהיא
כאשתו לכל דבר דאמרינן
כיון שלקחה נעשית כאשתו
לכל דבר מי' לא שמעין
ואונס לא דבר ציאת שוגג ואונס
(הא) (רב מירר) בציאה
גמורה אבל ציאת שוגג
ואונס לא דבר ציאת שוגג
לכל דבר אלא לדברים
האמורים בדיא צפרשה:
מן הנשואין דברי הכל
אכלה ע"י ציאת שוגג
ודלא ציאה לא דאמרינן
ולא הימנה עד שבעל:
לאיובי מבעל לא. וה"ה
דהוה מצי למימר דליכא
בגייה יורשה וליטמא
לה לשמואל כיון דלא
אלימות מבעל לא ירמ
לה ולא מיטמא כמו צעל
גופיה באשתו ארוסה:
ואפי' ובידש"ל לא משמע
קן ח"ל היורשה קנה ולא
מילת בן ציאה וציאה מאי
קנה שמואל אמר לא קנה
לכל אלא לדברים האמורים
בפרשה לירש בנכסי המת
ולהמיר צרתה לשוק ור'
יומן אומר קנה לכל. א"כ
יתכן ב"ר אלעזר פליגינן
בצפרשה דהא אכל את גמר
הציאה כ"ע מתוך וא"כ
משמע דרב ושמואל דבכא
קיימי אהערה וימא
שפסא הלמוד פלוגמיהו
דרב ושמואל אחר מתני'
אחד המערה ואחד הגומר
קנה דעלה קיימי קן
פירש רבתי מנחל אף
התוספות לא פירש קן.
ופירשו דקיימי אציאת שוגג
וראיא לרביהו דקאמר
במס' כ"י רבי רחמנא
ציאת שוגג כמזיד ובי'
משמע דביאת שוגג ארי'
אכל בערלה לא פליגי
ביאה היא לכל דבר וקניא
נמי בעלמא ואפי' שקבע
כאן מחלוקתן עד משנה
אחד המערה ואחד הגומר
לאחד משום דקאי עליה
אלא משום דמסיים קנה
דקאי נמי אשוגג ב"ר לר'
ש"י: ולא הספיק לכנסה
עד שנתחרש. לקמן פירש
טעמא דגרינן נשואי חרש
אטו קדושי חרש וא"ת
בלא היא טעמא לא תחבל
משום סימפון דשמת י'
בה מוס' קדושי טעות הו'
דלא ידע לרדקה הבעל לפי
שלא הספיק לכנסה עד
שנתחרש וי"ל טעמא מאי
קדושי טעות הו' כשנמנא
בה מוס' משום דלימיר אם
היה יודע שכן הוא לא
היה מקדשה הו' החרש לא
היה לו דעת להפדי דברי'
ולא חיישינן שמה יתפקח
וימנא סימפון: נשואי חרש
מאכילין בתרומה. דלא
איכא משום סימפון כיון
דהוה בר דעת שנקדשה
ולשמה ימנו ליכא דלינה
בצית אפי' אטו קדושי
חרש לא גזר רבי נתן:
הבא על אחת מכל
העריות האמורות בתורה
או פסולות ודוקא הני אבל
ציאת וזמ דפניה לא פסול
לה לכהן ולא משוא' לה
וזהו דלית דספר פני הבא
על הפניה שאל לשם אשות
עשה וזה אלא לר' אלעזר
למלקי הבא עליה אם צעל

למלקי הבא עליה אם צעל